

Samen klimmen

Als we nou eens samen in een boom klimmen, dacht de egel, toen de olifant voor de zoveelste keer — en de zoveelste was meer dan de tiende, meer dan de honderdste en misschien zelfs meer dan de duizendste keer — uit de top van de eik was gevallen. Ik zou hem voor laten gaan. Hij weet de weg, en als hij halverwege niet meer kan en naar beneden zakt, komt hij op mijn stekels terecht en klimt hij zo gauw mogelijk verder.

Hij zag ze samen al oenhooggaan in de linde, de olifant met zijn slurf om de takken en hij met zijn nagels telkens in de stam. Als we boven zijn, dacht hij, kunnen we over het hele bos heen kijken. Misschien zien we dan de woestijn wel, en de oceaan. En misschien ziet de walvis ons en zet hij speciaal voor ons zijn fontein aan!

Dan wil de olifant natuurlijk dansen. Ik vind dat goed en sla mijn voorpoten om zijn middel. Hij gaat op één poot staan en draait om zijn as. Hij maakt een hele pirouette, en misschien nog een. Hij wankelt. Maar hij valt niet. Ik zet me schrap en laat hem niet los.

De egel zuchtte. Wat een plan! dacht hij.

Het was nog vroeg in de ochtend, hij zat voor zijn huis in de zon.

En daarna laten we ons heel voorzichtig weer naar beneden zakken, dacht hij, ik voorop, en als we beneden aankomen, zullen de dieren hem toejuichen. Ze hebben ons gezien!

'De olifant is niet gevallen! De olifant is niet gevallen!' zullen ze roepen, en hij zal glunderen en misschien mij bedanken, en als hij dat vergeet is het ook niet erg.

De egel stond op en liep naar de eik, de olifant lag daar nog en kreunde zachtjes.

'Dag olifant,' zei hij.

'Wat? Wie?' mompelde de olifant en deed één oog open.

'Ik heb een voorstel,' zei de egel.

'Ik ben gevallen,' fluisterde de olifant. Hij wees met zijn slurf naar de enorme buil op zijn hoofd, tussen de andere builen die daar al zaten.

'Als we nou eens samen...' zei de egel. Maar hij zag dat de olifant nog nergens toe in staat was. Morgen, dacht hij. Want hij wilde zijn plan echt uitvoeren. De volgende dag al.